

פינטו: הנקמה שלא היתה

(המשך מעמוד 29)
במוקדם או במאוחר, אך תוך שנים ספורות, ייאלץ בורג להיעלם מהמפה הפוליטית. אין ללמיפנה מנהיגים מקובלים, בעלי כאריזמה, תחיתו, כשיפרוש, יעבור במילא השילטון לצעירים, ואז הם עלו לים להתנקם בכל מי שהתייצב בעבר בדרכם.

משום כך סבורים הקושרים, כי גם אנשי שים המוכרים כנאמני-למיפנה עשויים, בשעת מיבחן, לעשות את חשבון הכדאיות שלהם ולתמוך בהם.

נבון

הסוס השחור

כדי לבלום את קנויית המראבוי הצירא זקוקה למיפנה למנהיג חדש וכאריזמטי, המסוגל למשוך גם את קר לות בני עדות-המיזרח, שהם כיום רוב בניינה ומניינה של המפד"ל.

הסוס השחור נמצא בדמותו של האלוף הרב גד נבון, הרב הראשי של צה"ל, בורג ובן-נתן תולים בו את תיקוניהם. הם מאמינים כי ברגע שהרב יפשוט את מדיו ויכנס לפעילות במיפנה, יצליח לערער את כוחו של אברחצירא.

בשלב זה אין הרב גד נבון מזדהה גלויות עם סיעת למיפנה. בן-נתן ואנשי למיפנה מתכוונים לתבוע ייצוג נבון — ברשימת המפד"ל לכנסת הבאה, למשל — כאישיות עצמאית. בדיוק בדרך זו הח" דירו הצעירים לסיעת-המפד"ל הנוכחית את הרב חיים דרוקמן, לא על חשבון אחווי סיעתם, אלא כאישיות עצמאית.

אולם נאמנותו של נבון לסיעת למיפנה אינה מובטחת כלל. גם לצעירים ול" אברחצירא יש תוכניות לגביו, והם עשויים עוד להפתיע בדרכים שבהן ינסו לגייס את גד נבון לצידם.

בינתיים יש לצעירים בעיה גם עם סיעתו של זרח ורהפטיג, שיחד עימה כיר ננו קואליציה פנימית במפד"ל. האיש הי חוק של הסיעה, אליעזר גואלמן, מתהלך בהרגשה כי קופח על-ידי הצעירים. אנשי למיפנה טוענים כי גואלמן ואנשיו יתמכו בהם, אבל הצעירים מבטיחים שאין זה סוף פסוק. בעזרת המישרות הממשלתיות, שהם מספקים במישרי החינוך והדתות, מצליחים המר ואברחצירא לרכוש לבבות רבים.

הבחישות, הקנויות ותוכניות-ההדחה מתבשלות בשלב זה מתחת לפני השטח. רק לאחרונה הבחינו בהן אנשי למיפנה, ואברהם בן-נתן אף האשים גלויות את מנהיגי סיעת ליכוד-תמורה, אברחצירא וגלאס, כי הם נותנים יד לצעירים כנס" יון להשתלט על המיפנה.

גלאס ואברחצירא הכחישו, כמובן, את ההאשמות שהוטחו נגדם. אך האמת היא שאומנם נערכו פגישות חשאיות בין אנשי שתי הסיעות, כדי לגבש תוכנית פעולה משותפת לעתיד.

סכנה גם

לממשלה

הסכנה בשיתוף-פעולה כזה אינה רק לגבי מעמדו ועתידו של יוסף בורג, זוהי גם סכנה לממשלת-בגין.

אסור לטעות בכך: זבולון המר אחוז שיכרוך מהצלחתו לעשות במישרד הח"י נוך ככל העולה בדעתו, מבלי שאיש יני סה לעצרו. הוא ובן-מאיר גוכחו לדעת שאין דבר שהם מבקשים לעשותו שלא יעלה בידם. הם שטופים תחושת-יכוח. המר רואה את עצמו כסגן ראש-ממשלה בממשלה הבאה — ולא חשוב אם תורכב על-ידי הליכוד או המערך — ואולי גם כראש-ממשלה בקונסולציה מסוימת. בן-מאיר בטוח שבממשלה הבאה הוא יהיה שר בכיר. ברגע שבו ירגישו השניים כי יש בכוחם להדיח את בורג ולהשתלט על מנהיגות המפד"ל, הם לא יהססו אף ל" רגע. הם ישכחו את כל העקרונות ויביאו מייד לגפילתה של הממשלה, כדי שתור" כב ממשלה אחרת, שבה הם יתפסו את המקום הבכיר המגיע להם, לדעתם.

גם אם תתגבר הממשלה על כל המש" ברים הגלויים והידועים לכל, המאיימים לפרקה, עדיין מרחף עליה צל ההתפור" רות בשל תאוות-השילטון של המאקיאב" לים הקטנים של המפד"ל, המכונים משום מה בתואר "הצעירים".

אני תבור

Kriegsverbrecher

Rache mit der Nylonschnur

Ein israelischer Leutnant erfrostellte im Südlibanon vier Araber. Doch der Generalstabschef setzte die Strafe dafür von acht auf zwei Jahre herunter.

Es war am 40. Tag der israelischen Invasion in den Südlibanon. Eine Kompanie Infanterie rückte Ende April 1978 in das Dorf Ein-Baal ein; über den Dächern wehten weiße Flaggen. Doch plötzlich fielen Schüsse. Als die Israelis flohen, blieb ihr Kompaniechef zurück: Die Kugel eines Heckenschützen hatte ihn tödlich getroffen. Dies war der Tag, an dem der 24-jährige Leutnant Daniel Pinto Rache schwor.

Einige Tage später kam er, inzwischen zum Kompaniechef aufgerückt, mit zwei Gefreiten in das besetzte Dorf zurück. Er wollte die „Terroristen“ finden. Doch die Razzia in Ein-Baal wurde zu einer ziellosen Menschenjagd. Die drei Israelis fingen vier libanesischen Bauern, beschuldigten sie, Terroristen zu sein, fesselten sie mit Nylonschnüren an Händen und Füßen und brachten sie in ein leeres Haus — jeden in einen eigenen Raum. Das war die Stunde der Rache.

Daniel Pinto nahm sich Zeit. Er trat und prügelte stundenlang auf jeden ein. Dann griff er zu einer Nylonschnur, legte sie seinem Opfer um den Hals und zog zu, bis sich nichts mehr regte. So würgte er alle vier zu Tode und warf die Leichen in

»Wir müssen die Araber behandeln, als ob sie uns zerstören wollen.«
Stolz zeigt sich Daniel

הישראלים, נותר מפקד-הפלוגה, כדור של צלף קטל אותו. ביום הזה נשבע הסגן בן ה-24 דניאל פינטו לנקום את ניקמתו. „כעבור כמה ימים חזר פינטו, שעלה בינתיים לדרגת מפקד-פלוגה, בלוויית שני רבי-טוראים, אל הכפר שנכבש. הוא רצה למצוא את הטרוריסטים...“

אולם גירסה זו, המופצת בידי חסידיו של פינטו, אין בה שמץ של אמת. אין אמת בסיפור כאילו נהרג מפקד-הפלוגה של פינטו — הוא רק נפצע, ולא ביום ה-40 אחרי המיבצע, אלא במהלך הקרבות עצמם. יתר על כן, הדבר לא אירע כלל בכפר עין-בעל, שבו ביצע ששה פינוס את מעשה-הזוועה שלו. פינטו עשה מה שעשה הרבה זמן אחרי מיבצע-ליטאני, שבו נפצע המפקד, ובמקום אחר לגמרי. אין שום קשר בין שני המיקרים — והדבר גם לא עלה במישפט. פרקליטו המוכשר של פינטו לא העלה כלל גירסה זו, של „נקמת המפקד“ — לא במהלך המישפט עצמו, וגם לא בעת הטיועון לגבי חומרת העונש בשתי הערכאות. הדבר הוא כולו המצאה שלאחר-מעשה, לצורכי תעמולה בלבד.

הישראלי המפורסם ביותר בעולם — מילבד מנחם בגין ומשה דיין — הוא כיום הסגן-לשעבר דניאל פינטו. אין עיתון חשוב ברחבי תבל שלא הזכיר את שמו, תוך פירוט המעשה המחריד שהפך אותו שסידבר.

השבוע הצטרף למקהלה העולמית גם שבועון-המיליונים הגרמני „שטרן“. על גבי חצי עמוד פירסם תמונה של פינטו המחייך, בחברת אמו. אין ספק שהשבועון קיבל את התמונה ממישפחת פינטו. הכותרת לתמונה: „אנחנו צריכים לטפל בערבים כאילו רצו להרוס אותנו“ — בגאווה מציג דניאל פינטו את עצמו בחברת אמו. הרוצה בן ה-24, ידידה של בת גנרל, מצא אצל הרמטכ"ל רפאל איתן יחס רך במיוחד.

תחת הכותרת „פושעי מילחמה — נקמה באמצעות חוט" ניילון“, פירסם „שטרן“ את גירסתו, המתחילה במילים: „זה היה ביום ה-40 של הפלישה הישראלית לדרום-לבנון. פלוגה של חי"ר נכנסה בסוף אפריל 1978 לכפר עין-בעל. מעל לגגות התנופפו דגלים לבנים. אך פיתאום נורו יריות. כאשר ברחו